

питома вага податку у власних доходах бюджетів на місцях становить від 10% в Данії, Фінляндії, Люксембурзі, Греції, а в Бельгії, Литві, Латвії, Словенії, Польщі, Словаччині, Іспанії - до 50%, варто розглянути можливість зміни визначення бази оподаткування вітчизняного податку на нерухоме майно, зокрема, за її основу брати не площу нерухомості, а її вартісну оцінку, оскільки це відбувається в більшості країнах світу.

Отже, вдосконалення механізму податку на нерухоме майно полягає в узгодженні економічних інтересів держави і платника податків на основі оптимального рівня оподаткування.

Список використаних джерел:

1. Кузьменко О. А. Державна політика у сфері регулювання міжбюджетних відносин // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2008. – № 1. – С. 71–77.
2. Мужеляк М.М., Мороз Т.П. Правове регулювання податку на нерухоме майно в Україні та світі. – Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://ena.lp.edu.ua>
3. Нікітіна Я.О. Бюджетні повноваження органів місцевого самоврядування // К.: Щорічник наукових праць "Правова держава". – № 34. – 2006. – С. 354–361.

УДК 336

Дахно О.М., ст. викладач, Олексенко К.В., студент
*Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка
(м. Полтава, Україна)*

ФІНАНСОВІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ТУРИСТИЧНОЇ ГАЛУЗІ

Україна може стати одним зі світових лідерів з міжнародного туризму. Туристична галузь має надзвичайно важливе значення для економіки нашої держави, а розвиток цієї сфери суспільного життя повинен стати одним із пріоритетних завдань на найближче майбутнє. Україна має всі передумови для швидкого й успішного розвитку туризму, як іноземного, так і внутрішнього. Проте на заваді цьому стоять певні проблеми, що тривалий час лишаються невирішеними та, відповідно, гальмують розвиток цієї сфери економіки, спонукаючи туристів частіше обирати іноземні місця відпочинку замість тих, що розміщені на території України.

Україна потребує реформування туристичної галузі та залучення додаткових коштів потрібно: проведення необхідної рекламної та агітуючої роботи по зацікавленню української діаспори, як потенційних інвесторів у вкладанні коштів в український туризм; введення новітніх технологій у цій галузі, створення великої кількості туристичних WEBSITE; створення туристичних центрів; проведення зарубіжних рекламних компаній для потенційних іноземних туристів.

Умовно туристів можна охарактеризувати як "ресурс". Туристи – "переносники" грошей, які з їх допомогою з одного регіону перетікають в інший. Громада ці ресурси витрачає на свій розвиток – мережу соціальних закладів, диверсифікацію економіки, а не лише на подальший розвиток туристичної привабливості.

Кількість туристів у громаді можна збільшити двома способами: збільшити дохід громадян або переманити туристів з інших місць. Перший підхід – більше державного значення, для місцевої влади та бізнесу.

Вигоду від туристів можна порахувати за допомогою формули:

$$P = Q_t * St - C,$$

де Q_t – загальна кількість туристів,

St – середні трати одного туриста в громаді,

C – витрати на інфраструктуру гостинності.

Витрати на інфраструктуру гостинності є індивідуальними, включаючи будівництво готелів, організацію подій тощо. Середні трати одного туриста складаються з витрат на

проживання, транспортне обслуговування, харчування, екскурсійне обслуговування, медичне обслуговування, послуги культурно-дозвільного характеру та інші послуги. Визначення їх пов'язане з труднощами споживання товарів та послуг туристами в середньому.

У багатьох країнах світу існує розвинена сфера туристичного бізнесу, який в свою чергу приносить великі доходи до місцевих та державного бюджету. В Україні, на жаль, сфера туристичного бізнесу перебуває на низькій стадії розвитку та не приносить значного доходу. Одним з найімовірніших джерел доходів від туристичної галузі є туристичний збір, один з обов'язкових місцевих платежів. Платники збору - громадяни, які на території місцевої ради отримують послуги з тимчасового проживання.

Надходження туристичного збору – один із важливих кроків до розбудови економічної стабільності країни. Податок покликаний розвивати вітчизняний туризм та зміцнювати місцеві бюджети. Міста в Україні не хочуть відмовлятися від можливості заробити на туристах, бо ці кошти допомагають розвивати туристичну інфраструктуру. У законодавстві варто було б передбачити, що ті кошти, які надходять від туристів повинні використовуватися на вдосконалення туристичної галузі, тобто безпосередньо надходити до місцевих бюджетів, а не йти у державний фонд.

Міністерство фінансів України неодноразово пропонувало внести зміни до Податкового кодексу України, про збільшення ставки туристичного збору та зміну умов його сплати. Пропонували прив'язати ставку туристичного збору до мінімальної заробітної плати та встановити її в залежності від «зірковості» готелів – від 0,5 до 4 % мінімальної заробітної плати за кожен день проживання.

Позитивними тенденціями розвитку туристичної сфери України є: збільшення кількості внутрішніх, в'їзних та виїзних туристів, надходження платежів до бюджету, збільшення зайнятих у туристичній сфері.

Проблемами (недоліками) функціонування сфери туризму в Україні є: незадовільний рівень розвитку туристичної інфраструктури, низька конкурентоспроможність туристичних продуктів та послуг, обмеженість державного фінансування та маркетингового супроводу туристичної сфери, нестабільність законодавства, слабка інтегрованість у європейську систему сфери послуг.

Щоб покращити надходження від туристичного збору в Україні, перш за все, треба змінити туристичну нормативно-правову базу, щоб чітко гарантувалася безпека та впевненість туристів у захисті їх прав, а також сприяння більшій прибутковості до місцевих бюджетів. Сума туристичного збору була б значно більшою, якби у регіонах контролювались реальні показники заповнюваності засобів розміщення, а туристичний збір сплачували усі суб'єкти господарювання.

Наприклад, у Полтаві за даними статистичних органів зареєстровано як суб'єкти підприємницької діяльності 96 готелів. Найнижча вартість проживання - 400 грн. За добу, найвища - 1850 грн., а декілька закладів позиціонують себе як суперлюксові, у них вартість проживання 3-5 тис. грн. на добу. За інформацією про сплату закладами тимчасового розміщення (проживання) туристичного збору, запровадженого як місцевий збір рішенням позачергової сьомої сесії Полтавської міської ради шостого скликання від 31.01.2011 року. Загальна кількість платників туристичного збору (суб'єктів сплати) у 2018 році – 30. До міського бюджету Полтави протягом 2018 року надійшло 222 619,43 грн. Трійка найбільших платників туристичного збору: ПП «Кампус Плюс», готель «Палаццо» - 60 966, 66 грн.; ТОВ «АРИСТОКРАТ І», готель «Аристократ» - 34 250,88 грн.; ОФІС – МАРКЕТ Х ТОВ, готель «Явір» - 25 950, 51 грн.

Якщо зважити на кількість закладів тимчасового проживання, рівень цін на послуги та їх динаміку, доходи від туристичного збору мають бути вчетверо більше, за мірками Полтави це має бути не менше 1 млн. грн. Нині в місті туризм займає незначне місце в економіці, але щорічно за рахунок туризму міській бюджет поповнюється. І як ми бачимо перспективи розвитку та фінансового зростання також є.

Місцеві органи самоврядування в сучасних умовах бюджетної децентралізації повинні не тільки раціонально використовувати кошти, які надходять до них у ході фінансового перерозподілу, а й шукати нові джерела отримання фінансових ресурсів, які будуть забезпечувати сталий дохід та, відповідно, постійний розвиток. Головним у питанні розвитку туризму в нашому місті є необхідність залучення коштів, здійснення капіталовкладень, які з часом принесуть доходи громаді, а от у питанні дохідності могла б допомогти нова концепція оподаткування туристичного бізнесу.

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України - № 2755-VI / Верховна Рада України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon2.rada.gov.ua>.
2. Закон України “Про туризм” від 18 листопада 2003 р. № 1282 // ВВР України. - 2004. - № 13. - 180с.
3. World Tourism Organization. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www2.unwto.org/>.

УДК 336.64

Штепенко К.П., старший викладач, Затона К.В., студентка
*Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка
(Полтава, Україна)*

ФІНАНСОВІ АСПЕКТИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОПЛАТИ ПРАЦІ НА ПІДПРИЄМСТВІ

У нинішніх умовах розвитку економіки першочергову роль відіграє раціональне використання фонду оплати праці на підприємстві, оскільки він виступає одним з найважливіших чинників стимулювання зростання продуктивності праці, зростання обсягу виробленої продукції, поліпшення її якості та забезпечення постійно зростаючого позитивного фінансового результату діяльності господарюючого суб'єкта.

Проблеми організації оплати праці на підприємствах залишаються актуальними на всіх етапах розвитку суспільства. Дослідження проблем оплати праці висвітлені в роботах як вітчизняних так і іноземних вчених, таких як: Носкова С.А., Татарченко О.М., Завойських Ю.А., Панкова М., Соловйової Г., Шелешкової С., Лебедевої С., Бабаєва Б., Карякіна М., Терехової Н. Толкачової Л., Ейхлер Л. тощо.

У розвиненій ринковій економіці заробітна плата – це ціна, виплачувана працівником за використання його праці, величина, яка визначається ринком праці, тобто попитом на робочу силу і її пропозицією. Чим вище попит на конкретну робочу силу й чим менше її пропозиція, тем вище рівень заробітної плати, і навпаки, чим вище її пропозиція, тем нижче заробітна плата.

Організація оплати праці суб'єкта господарювання припускає встановлення певного порядку розрахунку:

- системи формування тарифних систем (сіток) і схем посадових окладів, а також їх конкретні розміри;
- форми й системи оплати праці;
- норми праці, порядок розрахунків і конкретні розміри відрядних розцінок;
- умови введення й розміри надбавок, доплат, премій, винагород і інших заохочувальних компенсаційних і гарантійних виплат.

Значний вплив на механізм оплати праці здійснює, саме організація праці, яка є складним процесом з ефективним поєднанням робочої сили із предметами праці, що спрямовує до раціонального використання і досягнення якісних результатів. Покращення механізму надання заробітної плати сприяє збільшенню продуктивності, трудової мотивації та впливає на кінцеві результати роботи. Але проблема вдосконалення полягає у тому, що зміна механізму виплати заробітної плати повинна базуватися на підставі нормування праці.